

ἡμέρας εἴ τε νυκτός, διότι τὰ ὄνειρά μου εἶνε ἐπίσης φρικώδη ὡς αἱ σκέψεις μου. Ποῦ κατοικεῖτε;

— Εἰς οἰκίαν ἐδῶ που πλησίον. Ἔρχεται;

— Ναί· ἀλλ' εἶπατέ μοι ἐὰν θὰ μὲ συναντήσῃ τις. Δέν μοι ἀρέσκει νὰ μὲ ἀτενίζωσι ξένοι.

— Ὅχι· οὐδένα θ' ἀπαντήσης.

— Ὅδῃγαι λοιπόν. Αὐτὰ εἶνε τὰ τέκνα ἡμῶν; Αὐτὰ πρέπει νὰ ᾔνη. Μικρά, πλησιάσατέ με, καὶ ἐξέτεινε τὰς χεῖρας. Τὰ παῖδιά συνεικινήθησαν ὑπὸ τοῦ τόνου τῆς φωνῆς του πλήρους τῆς τρυφερότητος ἥτις ἐλκύει πᾶν παιδίον.

— Ἄς μὴ μάθωσιν οἱ ὑπηρέται τίς εἶμαι, εἶπεν ὁ Φουκὲ ἐπὶ ἐπλησίασαν εἰς τὸν οἶκον. Ἄς γίνω πάλιν ὁ γέρον Μπωδίλ. Ἐνθυμεῖσθαι τὸν γέροντα Μπωδίλ, Λεγκράνζ, — τὸν μαρκήσιον; Ἐν παρόδῳ κατέστην δοῦξ ἔκτοτε πολὺ μοι ἐχρησίμευσεν ὁ τίτλος.

Εἰσῆλθον εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς ὑποδοχῆς, ἔνθα ὁ Φουκὲ ἐρρίφη ἐπὶ ἀνακλίντρου τινός. Τὰ παῖδιά συμφωκισώθησαν μετὰ τοῦ νέου γυναικίου παιζόντα μετ' αὐτοῦ ἄνευ περιστολῆς.

Οὐδεὶς γνωρίσας τὸν Φουκὲ ὡς ἄνθρωπον τοῦ δημοσίου ἤθελε πιστεύσει ὅτι αὐτὸς ἐκεῖνος ἦτο ὁ καθήμενος εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην καὶ ἐνθαρρύνων τὰ παῖδιά ὅπως σύρωσι τὰς πολιὰς τρίχας του, ἰσπεύωσιν ἐπὶ τῶν γονάτων καὶ θέτωσιν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του τοὺς φανόλους των πέλους· τίς ἠδύνατο νὰ φαντασθῇ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁ διηγούμενος νῦν μετ' ἀμυγῆτου ἀπλόττητος παραμυθίῃ ἦτο ὁ αὐτὸς, ὁ ὅστις ἡ ζωὴ ὑπῆρξεν ἀλληλουχία τῆς περιπλοκωτέρας βραδουργίας τοῦ ἐν τῶν παιδίων — τὸ κοράσιον — παῖζον μετ' αὐτοῦ, συνέπεσε πρὸς τὸν κυπῆστη παρὰ τὰ πλευρὰ, καὶ ἀίσθανθὲν κτύπον εἰς τὰ μικρὰ τὰ δάκτυλα παρατήρησε· « πόσον σκληρὸς εἶσαι! »

— Ναί, ἀγαπητὴ μου, ἀπήντησεν, ἔχω ἀσθενεῖν ἐνεκα τῆς ὁποίας ὑποχρεοῦμαι νὰ φέρω πάντοτε σιδηροῦν κατὰπλασμα, διότι νὰ τὸ ἴδῃς;

Ἀμρότερα τὰ παῖδιά βεβαίως ἔσπευσαν νὰ ζητήσωσι τὸ τοιοῦτον καὶ ὁ Φουκὲ ἀνείλεξεν τὸ ἐσωκάρδιόν του ἔδειξεν εἰς αὐτὰ καὶ εἰς τὰς γονεῖς των πανοπλίαν, ἣν ἐσωτερικῶς ἔφεραν! « Ἀλλὰ δὲν θὰ ᾔδει καλλίτερον νὰ τὴν ἀπέβαλλας ἐπὶ τοῦ παρόντος; ἡρώτησεν ὁ Φουκὲ νυμὸς, ὃς δὲ ἀνητυχῇ τρώγοντα.